

man, i Stedet for at opmuntre Fiskeriet med store Fartøier, ubetinget først maa ophjælpe Kystfiskeriet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Sagen, men jeg støtter mig til de Erfaringer, der ere hændte med Hensyn til Østersfiskeriet, som for en Snæs Aar tilbage blev anset for Noget, der ingen videre Værdi havde, og for hvilket der kun blev betalt en Afgift, der med et rundt Tal androg et Par Tusind Kroner. Saa kom der Liv i Sagen — den blev behandlet fra forskjellige Sider, og jeg var selv en af dem, som arbejdede paa den — og det var nu en meget betydelig Indtægt her under Domænerne, og betragter man den ret, hører den til de allervigtigste, idet den udgjør hved $\frac{1}{4}$ Million Kroner om Aaret. Jeg skal derfor slutte med at udtale, at jeg haaber og venter, at den høitærede Indenrigsminister vil forhøje den foreslaaede Sum til Fiskeriets Fremme i Almindelighed, og at der betimelig vil blive fremlagt et Lovforslag om Fiskerisagen, enten det tidligere eller et nyt Lovforslag, og jeg kunde dertil sige et nyt Lovforslag saa kort som muligt, blot indeholdende nogle Bestemmelser om f. Ex. Fiskeriinspektøren. Jeg tror ikke, at Aarsagen til, at Fiskeriet staar tilbage, er den, at der ikke er nogen Interesse for det; men jeg tror, rent ud sagt, at der ikke er Nogen, der har Kjendskab og Kundskab dertil, og jeg tror ikke, at det høie Indenrigsministerium med den bedste Villie af Verden veed, hvor det skal henvende sig for at faae Oplysninger, da der intet Sted er bevilget Penge til at holde en fast Raadgiver for dette for Landet saa vigtige Punkt. Jeg haaber og venter, at en Fiskerilov under en eller anden Form, helst saa kort som muligt, maa blive fremlagt saa betimelig, at den vil kunne komme til Forhandling her i Thinget i denne Session.

Solstein-Ledreborg: Den høitærede Conseilspræsident geraadede i Dag, som det forekom mig, i en noget stærk Affekt og Uro over de Anker, der her i Thinget, tilbøds ogsaa fra min Side, have været fremsatte mod ham og den — jeg tillader mig at gjentage det — efter min Formening, høist ulykkelige Styrelse af Landet, som han har Ansvar for. Den ærede Conseilspræsident gav den Affekt endogsaa efterhaanden det Udtryk, at han ikke af saadanne Klager eller saadanne Ytringer kunde blive fornærmet. Denne Bemærkning er fuldstændig overflødig lige over for mig, thi jeg kan i saa Henseende berolige den ærede Minister; jeg har altid anset det for at ligge under min Opgave at træde i noget per-

sonligt Forhold til Conseilspræsidenten, og det er mig fuldstændig ligegyldigt, om Ministeren føler sig fornærmet eller ikke.

Formanden (Rabbe): Det forekommer mig, at disse Ytringer have en noget for personlig Karakter.

Solstein-Ledreborg: Det er et Spørgsmaal, som ligger ganske udenfor min Interesse. Det, jeg her i Salen har gjort gjældende og lige over for Ministeren gjør gjældende, er den Anskuelse, som ikke blot jeg, men ogsaa den allerstørste Del af Befolkningen nærer om den Maade, hvorpaa den nuværende Conseilspræsident har styret Landet i de Aar, han har haft — jeg beklager det i høi Grad — Kongens Tillid dertil. Jeg bliver derfor ogsaa nødt til fremdeles at fastholde, hvad jeg har sagt, uden Hensyn til, om dette er Noget, som den ærede Minister vil anerkende som bevist eller ikke, og jeg kan det saa meget mere, som der er visse Ting, der ere saa soleklare, at man med Hensyn til dem ikke behøver at præstere Bevis, og dertil hører efter min Mening for det Første den Sætning, som jeg har stillet i Spidsen ligeoverfor dette Ministerium og særlig ligeoverfor den nuværende Conseilspræsident, som har Ansvar for dette Ministeriums Styrelse, nemlig den, at dette Ministerium har vist sig og fremdeles synes at vise sig ude af Stand til at gennemføre nogen alvorlig Reform i Landet, og at dette Ministerium har Ansvar for, at Forsværsagen her i Landet er ikke blot ikke gennemført, men forkludret og Interessen for den tabt. Det har jeg sagt igaar, og der er talende Kjendsgjerninger, saa hjælper det lidt, at den ærede Minister stadig ønsker denne Sag bevist; thi det har han selv bevist, at han ikke kan. — Den anden Sætning, jeg har udtalt mod den ærede Minister og med nogen Reservation, ser jeg mig heller ikke i Stand til at tilbagetage, nemlig at under intet Ministerium have Landets ydre Forhold i den sidste halve Snæs Aar været bragte til et Standpunkt, der er saa sørgeligt og i saa høi Grad opfordrende til Misnøie, Harm og Betænkelighed hos enhver dansk følende Mand som under dette Ministerium. Hvorvidt det senere kan lykkes Ministeriet at frigjøre sig for den berettigede Mistanke, der for Tiden herster om, at Ministeriet i saa Henseende ikke har opfyldt sin Pligt, eller hvorvidt Ministeriet senere maatte være i Stand til at lede Forholdene ind i et for Landet bedre Spor, derom udtaler jeg Intet, thi det veed jeg ikke; det kommer an paa, hvad den ærede Minister